

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 września 2015 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód K. J. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) M. F., G. (...) spółki jawnej z siedzibą w P. kwoty 5 357,86 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za wykonany na zlecenie pozwanego przewóz towaru w ruchu międzynarodowym na trasie L. (Belgia) – K. (Polska).

Nakazem zapłaty z dnia 17 września 2015 roku wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1718452/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) M. F., G. (...) spółka jawna z siedzibą w P. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż nie kwestionuje wykonania przez powoda zleconego mu przewozu i nie dokonania zapłaty pozostałej części należności, jednakże było to spowodowane trudną sytuacją finansową pozwanego związaną z opóźnieniami w płatnościach należności na jego rzecz dokonywanych przez jego kontrahentów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2014 na podstawie umowy o numerze (...), (...) M. F., G. (...) spółka jawna z siedzibą w P. zleciła K. J. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) wykonanie przewozu towaru na trasie międzynarodowej.

Ładunek towaru miał nastąpić w dniu 01 lipca 2014 roku w miejscowości L. w Belgii, zaś rozładunek – w dniu 03 lipca 2014 roku w miejscowości K. (Polska).

Nadto, strony ustaliły, że cena za wykonanie usługi transportowej wynosi kwotę 1 180,80 euro brutto, zaś warunkiem płatności będzie dostarczenie oryginalnych potwierdzonych pieczętką i podpisem dokumentów w postaci CMR i liferschein.

W ogólnych warunkach zlecenia wskazano również, że należność za wykonaną usługę płatna będzie w złotych według średniego kursu Narodowego Banku Polskiego z dnia poprzedzającego ładunek, w terminie płatności od daty otrzymania faktury wraz z potwierdzonym i prawnie czystym listem przewozowym CMR i innymi dokumentami towarzyszącymi wysyłce.

oferta frachtu – k. 24 akt, zlecenie dla przewoźnika – k. 25-27 akt

K. J. dostarczył towar pod wskazany adres, co zostało potwierdzone w dokumencie CMR przez odbiorcę towaru – (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w K..

dokument CMR – k. 28 akt

W dniu 11 lipca 2014 roku K. J. wystawił (...) M. F., G. (...) spółce jawnej z siedzibą w P. fakturę VAT numer F (...) obejmującą należność za usługę transportową według zlecenia numer (...) w kwocie 4 906,22 złotych, z terminem płatności do dnia 09 września 2014 roku.

faktura – k. 29 akt

Pismem z dnia 15 października 2014 roku K. J. wezwał (...) M. F., G. (...) spółkę jawną z siedzibą w P. do zapłaty należności wynikającej z faktury VAT numer F (...).

Pismem z dnia 24 sierpnia 2015 roku K. J. wezwał (...) M. F., G. (...) spółkę jawną z siedzibą w P. do zapłaty należności wynikającej z faktury VAT numer F (...) wraz z odsetkami.

pismo – k. 31 akt, wezwanie przedprocesowe wraz z dowodem odbioru – k. 32-33 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 14 grudnia 2016 roku Sąd oddalił wnioski o przesłuchanie świadka pracownika (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. oraz wnioski o przesłuchanie powoda, albowiem okoliczności dotyczące przebiegu wykonania usługi transportowej nie były okolicznościami spornymi (pozwany nie kwestionował wykonania przewozu i jego prawidłowości), a także wniosek o przeprowadzenie dowodu z ksiąg rachunkowych pozwanego i dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości – na okoliczności rozliczeń podatkowych pozwanego z tytułu nabycia usług, uznając, iż okoliczności te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nadto, Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo, mimo prawidłowego wezwania.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 775 k.c. przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Aktem szczególnym w stosunku do kodeksu cywilnego mającym zastosowanie w niniejszej sprawie są przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami).

Zgodnie z art. 1 powyższej ustawy, reguluje ona przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego (ust. 1), przy czym przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej (ust. 3). Zważyć przy tym należy, iż Rzeczpospolita Polska pozostaje sygnatariuszem konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami). Stosownie zaś do artykułu 1 tej konwencji stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Niewątpliwie sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie, albowiem przyjęcie towaru do przewozu nastąpiło w Belgii (miejscowość L.), zaś jego dostawa realizowana była na terenie Polski (K.). Wskazać także należy, że skoro tzw. konwencja genewska nie reguluje w sposób kompleksowy zagadnień związanych z umową przewozu, to w zakresie nieuregulowanym należy odwołać się także do odpowiednich przepisów kodeksu cywilnego. Zgodnie zaś z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób bądź rzeczy.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie był w całości niesporny między stronami, w szczególności strona pozwana nie kwestionowała faktu wykonania przez powoda na rzecz pozwanej spółki zlecenia transportowego, zgodnie z przedłożoną do pozwu dokumentacją, prawidłowości wykonanej usługi, jak też wysokości kwoty należnej do zapłaty, zgodnie z wystawioną fakturą VAT. Podnoszona zaś przez pozwanego okoliczność trudności finansowych nie uchyla ciężącego na nim obowiązku zapłaty wynagrodzenia należnego powodowi za wykonanie łączącej strony umowy.

Powód K. J. wykonując usługę transportową na rzecz pozwanej spółki, wykonał bowiem swoje zobowiązanie zgodnie z umową, za co należało mu się umówione przez strony wynagrodzenie, tym bardziej, iż strona pozwana nie kwestionowała roszczenia powoda tak co do zasady, jak i wysokości.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie I wyroku z dnia 14 grudnia 2016 roku, przyjmując za podstawę prawną treść art. 774 k.c. w zw. z art. 354 § 1 k.c. w zw. z art. 4 umowy międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami) w zw. z art. 481 § 1 k.p.c. w zw. z art. 482 k.p.c. zasądził od pozwanego (...) M. F., G. (...) spółki jawnej z siedzibą w P. na rzecz powoda K. J. kwotę 5 357,86 złotych (obejmującą należność główną w kwocie 4 906,22 złotych oraz skapitalizowane odsetki ustawowe od tej kwoty liczone za okres od dnia 10 września 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 września 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania jak w punkcie II wyroku Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego (...) M. F., G. (...) spółki jawnej z siedzibą w P. jako strony przegrywającej proces na rzecz powoda K. J. zwrot poniesionych przez tego niego kosztów procesu w łącznej wysokości 1 284 złotych (1 200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 67 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu oraz 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 29 grudnia 2016 roku